

Noul cinemascop din Vatra Dornei

Sint locuri în Bistrița pe lângă care trecând, locuitorii mai vîrstnici ai orașului sint învîlțuți de amintiri păstrate de ani și ani cu grijă ca ceva foarte apropiat. Pașii își pierd cadența obișnuită, strada parcă dispare, fiind înlocuită cu o sală de dans. Iată, parchetul strălucitor, cu lumini care se revarsă darnic asupra fetelor îmbrăcate în rochii de seară. O muzică vine de undeva din urmă, din mijlocul unor umbre care n-au reușit să o acopere și n-o vor acoperi niciodată.

Imaginea ne-a fost sugerată, într-una din seri, de plimbarea unui om în vîrstă de 55-60 de ani, prin parcul orașului Bistrița. Mi-am amintit de ea, prezent fiind la o reuniune a tineretului. Spre sfîrșit, am încercat să găsesc din desfășurarea acelei seri de distracție elementele emotive care s-o așeze, în memoria celor prezenți, în rîndul amintirilor de neuitat ani în șir. Cu veșted n-am găsit nimic. Am discutat cu tinerii. Din păcate nu aveau astfel de amintiri de nici o vîrstă, fie și numai de un an sau cîteva luni.

— Țineți minte o reuniune care v-a plăcut mai mult?, i-am întrebat pe ei.
— Nu, nu ne amintim. Am participat la multe din ele, dar în mod deosebit nu ne-a plăcut nici una, ni s-a răs-puns.

— Ce vreți... o reuniune și nimic mai mult — a completat un altul.

Ni s-ar putea reproșa că scopul unor astfel de distracții nu este amintirea, ci consumarea, într-un fel sau altul, a celor cîteva ore pe care le petreci, o dată pe săptămînă. Cerem oare, prea mult de la

tului. Am avut de aceea o discuție, cu oameni în vîrstă pe această temă.
— Sint de mulți ani în Bistrița, ne spunea M. PODARU, contabil. Fiecare instituție din oraș avea balurile și petrecerile care erau așteptate ca adevărate evenimente. Destul de des se organizau însă și baluri

se dintr-o poveste frumoasă și cerem precizări.

— Înainte de începere — continuă interlocutorul nostru — se anunța regulamentul de desfășurare a balului prin care se stabileau anumite norme și fiecare participant avea obligația să le respecte întocmai. Aceste norme nu erau comune tuturor balurilor. Originalitatea lor depindea de ingeniozitatea comitetului de organizare. La unu dintre ele pentru desemnarea „reginei” balului, fiecare tînr

pidă „balul strugurilor” (toamna după ce se termina culesul viilor), balul din ziua a treia a tradiționalului tîrg de toamnă, balurile mascate etc.

Imi amintesc, deosebi, balurile mascate, pentru care pregătirile începeau cu cîteva săptămîni înaintea datei fixate. Se confecționau în cel mai strict „secret” măști originale, se pregăteau toaletele, se puneau la punct meniurile. Organizatorii se gîndeau la surprize, procurau tortul și purcele pentru tombola.
Balul începea la un semnal al trompetistilor. Orchestra interpreta melodii de nos și mai vechi și mai noi. Nu lipseau — spre amuzamentul general — cântările, mazarurile, grațioasele dansuri orientale (executate de cei îmbrăcați în costume asiatice) dansuri populare românești etc.

Înaintea miezului nopții avea loc parada măștilor, urmîndu-se mîierea celor mai reușite, tombola, concursuri pentru a ghici persoana care se ascunde sub o anumită mască. Prima parte a balului era un adevărat program distractiv în mare măsură spontan.

Nimeni, nu spune, desigur, că în orașul Bistrița nu sint și acum organizate reuniuni frumoase de la care tinerii rămîn cu amintiri plăcute. Organizarea timpului liber al tinerilor păcătuiește însă prin faptul că astfel de reuniuni se pot număra pe degete și tinerii sint cu mila. Va servi poate rîscolirea amintirilor de mai sus pentru organizatorii de azi ai distracției tinerilor.

ION RUSU
correspondentul
„Științei tineretului”
pentru regiunea Cluj

O TRADIȚIE:

BALURILE BISTRITELI

astfel de prilejuri? Nu pot fi ele petrecute în așa fel încît să nu le uim toată viața?
— Aceeași seară „distractivă”, de care am amintit la începutul acestor rînduri, ne-a făcut să ne gîndim că dacă rîndurile tinerilor aflați acolo ar fi fost mărite cu cîteva perchei de oameni în vîrstă, politicoși, ar fi fost altceva. Asemenea oameni, cu experiența lor de o viață, puteau da o lecție despre distracție celor care pretind că știu mai mult decît este nevoie chiar. Orașul Bistrița are o tradiție recunoscută în ce privește organizarea balurilor, a distracției tineret-

la nivelul orașului. Dacă era voră se împodobeau sala cu crengi de stejar, iar iarna cu crengi de brad. Hîrtiile colorate, serpentinelile, lampioanele care aruncau o lumină voalată își sugeau de la început atmosfera de sărbătoare. Acest cadru impunea în mod firesc o anumită ținută vestimentară ca și în comportare. Nu-mi amintesc, vă rog să mă credeți, să fi văzut, la balurile la care eu am participat, tineri indecent îmbrăcați sau cu o comportare excentrică. Distincția, bunul gust erau atribute nelipsite ale tinerilor.
Lucrurile ni se par desprin-

trebuia să-și arate preferințele pe spatele unei poze sau ale unei cărți de vizită.
Balul începea cu dansurile tradiționale, vals, tango etc. De la o anumită oră însă erau nelipsite sirbele, horele, învîrțile și alte jocuri românești. Necunoașterea acestora era o mare rușine pentru un băiat sau o fată. Urmau apoi momentele cheie ale balului: alegerea „reginei”, dansul inimilor, un program de cîntece, glume, cite un mic concert la pian etc. Balurile făceau de obicei, pînă dimineața. Vă închipuiți că ne venea foarte greu să ne despărțim de o astfel de atmosferă. Cu toate acestea, nu se întîmplau nici scandaluri, nici nîtrîncea nimeni măsura cu paharul. Astfel de lucruri ar fi fost o pată greu de șters pe onoarea unui tînr.

— Aveau loc în orașul nostru, ne spunea ION M., cefarist, baluri care se desfășurau (mai multe pe an) la o dată cunoscută și respectată cu strictețe. Așa erau, spre

CÎT BENEFICIAZĂ ȘCOALA DE CERCETAREA PEDAGOGICĂ?

PRO ȘI CONTRA

Lector univ. Ion Drăgan
Universitatea Timișoara

(Urmare din pag. 1)

(Urmare din pag. 1)
propus și soluții nerezolvabile și ca atare opinenții... mai au de așteptat.
Din păcate, însă, au rămas fără eoc și propuneri a căror rezolvare este mai mult decît acută și mai mult decît... posibilă.
Să luăm una spre exemplificare.

De vreo cîțiva ani de zile în „Știința” în „Știința tineretului” în „Gazeta învățămîntului”, în „Contemporanul” și a. apar materiale prin care autorii lor — tineri începători sau dascăli cu o bogată experiență, solicită forurilor de competență (Ministerului Învățămîntului și Institutului de Științe Pedagogice) să editeze lucrări metodice cu privire la munca educativă în general și, mai ales, cu privire la munca dirigintei. Nu cred că este cazul să dau aci, ca... „argument” numerele și paginile ziarelor în care au apărut asemenea materiale, fiindcă cei care au urmărit problema sau chiar cei care răsfoiesc presa își amintesc despre acestea. Știu însă — din surșă absolut sigură — că în urmă cu un an s-a oferit o asemenea lucrare spre publicare și că a fost... respinsă pe motiv că o lucrare similară „e pe cale de apariție”. Și de atunci a trecut un an. Autorii s-au conșolat și au tipărit lucrarea pe plan regional. Deabia apărută de sub teacșur, lucrarea s-a vîndut „ca pîinea caldă” (multe exemplare nici nu au ajuns în librării, ci s-au vîndut din depozitul C.L.D.C.). Iar cele care au ajuns în librării s-au vîndut „la pachet” cu cărți greu vandabile. Și cartea purta un titlu modest: „In ajutorul dirigintei din școala generală”. Din alte regiuni ale țării au sosit scrisori prin care se solicita expedierea ei. Scrisorile se păstrează și pot fi văzute de către... curioși. Autorii a căror ofertă a fost refuzată așteaptă încă răsfățul „unei lucrări similare”.

Mă întreb, alături de alții: de ce o asemenea lucrare atît de mult solicitată se lasă atît de mult așteptată? Cit? Și de ce?

Începătorii în activitatea didactică întâmpină dificultăți mai ales în organizarea și desfășurarea orelor de dirigînie. O spun ori de cite ori li se ivește prilejul: la consfățuirii, în presă, directorilor, inspectorilor... prietenilor. Există și o explicație a acestor dificultăți: tema „munca dirigintei” se predă în două ore de curs (împreună cu altă temă: „profesorul”), programul orelor de dirigînie abia acum a început să apară, o metodică a acestor ore nu există, în cadrul practicii pedagogice studenții asistă doar la 1-2 ore. Cu o asemenea „pregătire” e firesc să apară dificultăți care-i depășesc pe tinerii profesori. Consider însă că aceste dificultăți ar dispărea dacă în planul de învățămînt ar apare un curs — fie chiar

facultativ — de 2 ore, cu o durată de un semestru, curs care să aibă ca titlu „Probleme ale muncii dirigintei”. Cursul predat de un cadru de la catedra de pedagogie, alternat cu asistențe organizate la activitățile dirigintilor din centrul universitar, ore de dirigînie, activități cu pionierii, munca cu părinții, activități în afară de școală etc. ar înarma pe viitorii profesori cu o optică de ansamblu și clară asupra viitoarei lor munci ca dirigînți. Un asemenea curs este o necesitate imperioasă simțită și resimțită în învățămîntul nostru de cultură generală.

Intr-o anchetă recent apărută în „Știința tineretului” (nr. 5500/25.1.1967) sub titlul „Cercetarea pedagogică” se subliniază de către interlocutorii unele din carențele cercetării pedagogice din țara noastră. Chiar dacă unele afirmații sint exagerate cînd este vorba de activitatea Institutului de științe pedagogice, în bună parte ele sint însă întemeiate. Așa de exemplu, consider și eu că se acordă prea puțin atenție unor probleme periferice — dar de „sezon” și de „modă” în detriimentul problemelor-cheie ale învățămîntului. Pentru o asemenea problemă-cheie cum ar fi „Spirirea eficientă procesului de învățămînt (lecția)” s-au publicat cîteva articole (unele dintre ele la rubrica „Discuții”) în timp ce pentru alte probleme de interes limitat s-au efectuat cercetări, s-au scris studii, pentru ca apoi să se abandoneze „ca și cînd n-ar fi fost”.

Cercetătorilor li se fac reproșuri pentru lipsa din librării a unor lucrări de specialitate (didactice, metodice, muncă educativă). Nu se poate spune însă că în activitatea acestora nu ar exista o înviorare. Cei care trec prin librării pot găsi lucrări cu numele unor cunoscuți cercetători, cu epida diferitelor instituții de cercetare. Dar nu-i mai puțin adevărat că aceste lucrări sint insuficiente în comparație cu „armata” cercetătorilor care au ca funcție de bază tocmai... cercetarea. Cînd comparăm activitatea acestora cu activitatea unor catedre în materia de cercetare și publicare (ca să luăm, spre exemplu, catedra de psihologie a Universității din Cluj) desigur că rezultatele nu sint deloc favorabile pentru cercetătorii... de profesie. Unii dintre ei au „bunul” obicei de a ține problema... în „studiu” cu anii. Și tot studiînd-o ajung la... pensie fără s-o rezolve. Dar practica, viața, munca practicienilor le solicită păreri, opinii și, în ultimă analiză, lucrările.

În concluzie, consider că discuțiile, propunerile și soluțiile sugerate în materialele care apar în presa noastră ar trebui analizate de organele de competență cu mai multă obiectivitate și mai ales rezolvate cu mai multă operativitate.

Instruirea și educarea tineretului nostru în condițiile desăvîrșirii construcției socialiste și a trecerii treptate spre comunism, în lumina obiectivelor mărețe trasate de Congresul al IX-lea al P.C.R., impun însă, desigur, cu necesitate întregul front pedagogic din țara noastră cerințe cantitative și calitative sporite în domeniul cercetării științifice.

Se înțelege că, în condițiile actuale ale dezvoltării României socialiste și ale progreselor rapide ale științei și tehnicii, domeniul de cuprindere a diferitelor aspecte ale acțiunii educaționale în orizontul de preocupări ale cercetării pedagogice trebuie continuu reconsiderat, reînprospătat, prospectat pe baza unor parametri noi, care să dea acestor cercetări o eficiență și o finalitate tot mai ridicată.
Fără să se negligeze cercetările fundamentale în domeniul pedagogic cerute de dezvoltarea pedagogiei pe plan național și mondial, se cuvine, după părerea noastră, ca cercetările pedagogice să fie direcționate tot mai mult spre sprijinirea optimă a școlii, a procesului instructiv, educativ în întregul său. Ar fi de dorit ca, pe viitor, toate măsurile majore ce se iau în privința organizării și conținutului învățămîntului etc. să fie și mai mult precedate de clarificări, prealabil întreprinse de cercetarea pedagogică. În felul acesteia, credem că s-ar închide în bună parte căile, de pătrundere în practica școlară a unor măsuri nu în totul justificabile, care necesită schimbări ulterioare, la scurt timp. Știința pedagogică este chemată, ca atare, să devină tot mai mult, ca să spunem așa, marea proiectant al învățămîntului prezent și, mai ales, viitor. De aceea și cercetăto-

rului în domeniul pedagogic i se cer, prin analogie, calitățile unui proiectant: imaginație, îndrăzneală, un dezvoltat simț al realității, al proporțiilor.
Pentru a putea îndeplini sarcinile actuale în condiții tot mai înalte, se cere ca știința noastră pedagogică, urmînd exemplul altor științe sociale (economia politică, sociologia etc.) să facă pași și mai mari pe drumul dezvoltării metodelor sale de cercetare.
În amintirile sale, Paul Lafargue citează cuvintele lui K. Marx care spunea

Conf. univ. I. Cremer
Universitatea București

că „o știință nu este cu adevărat dezvoltată decît atunci cînd ajunge să se poată folosi de matematică („Maurul și generalul”) Ed. politică, București, 1966 p. 253).

Cercetarea pedagogică trebuie să rețină ca o indicație prețioasă această idee marxistă, urmînd matematizarea pedagogiei nu ca o modă sau ca o podoabă formală, ci ca o necesitate stringentă pentru a se apropia, și pe această cale, tot mai adinc de esența fenomenelor și legităților educative.
După părerea noastră, cercetarea noastră pedagogică a acumulat astăzi destulă experiență și are forțele destul de puternice pentru ca, printr-un efort susținut, să creeze — ca și în domeniul altor științe — o școală de pedagogie românească. Se cere însă în acest scop, printre altele, să se valorifice și mai mult tot ceea ce a fost bun în trecut în pedagogia românească, conținutul pe o treaptă superioară, munca de cercetare, în lumina concepției marxist-

leniniste, cu unele de cercetare cele mai moderne. În această privință, ne permitem să ne arătăm „nedumerirea” (ca să nu spunem altfel) în legătură cu aprecierea despre experimentările predării cu profesori în clasele I-IV-a, făcută de tov. director Stanciu Emil în intervenția sa la ancheta ziarului dv. Cercetările actuale în acest domeniu continuă, pe o treaptă superioară, unele preocupări progresiste mai vechi, susținute de mulți oameni luminați în trecut, în țara noastră. I-am amintit tov. Stancu Emil că, în anul 1881/82, s-au făcut la București asemenea cercetări experimentale, care intră în fondul de tradiții pedagogice originale românești cu care putem să ne mîndrim. Concluziile cercetărilor prezente, așa cum se desprind din experiența unor școli experimentale din țară (unele în al șaptelea an de aplicare cu succes a sistemului de organizare a muncii de predare cu profesori în clasele I-IV), au dovedit după părerea noastră utilitatea eforturilor cercetărilor, deoarece ele au confirmat că „fetișizarea”, de către unii, a așa zisel „practici” școlare existente este cu totul contrazisă de datele experimentale dobîndite. Or, partidul nostru ne-a învățat conștient că mersul înainte, în orice domeniu, este strîns legat de lupta împotriva a tot ce este vechi, perimat, în condițiile actuale și viitoare.

În rîndurile prezente, ne-am străduit să notăm doar cîteva păreri personale în legătură cu activitățile actuale de cercetare pedagogică în țara noastră. Discuțarea largă, principială a problemelor, va aduce, negrăiit, clarificări mai conturate, mai bogate. De aceea, socotim că dezbaterile multilaterale și adîncite în continuare a eficacității studiilor și cercetărilor pedagogice în paginile ziarului dv., poate constitui un ajutor de loc neglijabil pentru munca viitoare.

„Peciorașul”

Pentru deservirea turiștilor

PITEȘTI (de la corespondentul nostru)
Rucărul, cunoscut prin frumusețea împrejurimilor sale, este mult solicitat de către turiștii romini și străini. Pentru ei s-a construit recent, în centrul lo-

calității, un complex turistic care are o capacitate de cazare de 40 locuri, 80 locuri în restaurant, o cofetărie, bufet, terase acoperite și neacoperite, spații pentru gararea autovehiculelor. Construcțiile, a căror suprafață ocupă 1553 m.p., se încadrează în stilul arhitectonic local. În acest an, se vor construi complexe turistice asemănătoare la Horezu și la intrarea în comuna Mătăsaru.

Întreprinderea textilă „Dacia” București. Aspect din secția preparate

Prin grija statului nostru viitorilor mecanizatori le sint asigurate condiții bune de învățură și viață. Laboratoare moderne, profesori bine pregătii, săli de clasă spațioase, cîmine și cantine stau la dispoziția viitorilor muncitori ai ogarelor. Un corespondent voluntar ne-a semnalat însă și un caz, mai rar înțîlnit, poate unul în felul lui, unde lucrurile se petrec cu totul altfel. Este vorba de Școala profesională de mecanici Castelul, raionul Medgidia, unde există și cadre care, prin calificarea lor, nu pot ajuta procesul instructiv-educativ al viitorilor mecanizatori.

De pildă, tovarășul Iancu Saramandiu, care predă conducerea tractoarelor, nu are decît Școala profesională. Nimic de zis, e un bun meseriaș, care cunoaște tainele motorului. Dar tovarășii din conducerea școlii i-au mai „rotunjit” salariul cu cîteva ore de dirigînie. Nu trebuie trecut cu vederea că pentru aducerea acestui cadru didactic școala a cheltuit 3 000 de lei cu anunțuri la ziarul local. Iată ce au discutat la o oră de dirigînie, elevii cu dirigintele lor: „Tradiții și superștii culturale ale poporului!” (!?)
Discutînd despre o asemenea temă, cum era și firesc, elevii nu au înțeles nimic.

CÎND OMUL NU SFÎNTEȘTE LOCUL...

Nici dirigintele, de altfel, nu știa mai mult.

Tot aici își desfășoară activitatea și pedagogul Turan Abdula, un fel de Moș Teacă al școlii. Nu cunoaște decît două metode „educative”: instrucția cu elevii și... bătaia, care înțepat au început să se aplice și în brigăzi, în perioada de practică (în special de către șeful brigăzii a II-a).
Statul a alocat acestei școli sume suficiente pentru a se crea elevilor condiții din cele mai bune de învățură și viață dar acestea nu sint judecii gospodărite. La sfîrșitul anului 1965 au fost raportate economii de aproape 60 000 de lei. Anul trecut, ca să nu se repete situația, s-a luat măsura ca banii să fie, cheltuiți. Să vedem ce destinație li s-a dat. Mai întii, au fost comandate rame masive pentru tot felul de instrucțiuni și avize mai mult sau mai puțin importante; s-au procurat apoi ștampile de intrare, ieșire, aprobat, anulat, verificat etc., iar nu de mult au fost comandate special la Ploiești ceasuri

electrice. Erau ele necesare? Cu ștampile și para-ștampile se realizează procesul instructiv-educativ? Cine, dacă nu directorul, trebuia să fie acela care să conducă, să coordoneze întreaga activitate a școlii începînd de la procesul de învățămînt și pînă la cele mai mici amănunte privind viața elevilor în școală? Aici trebuie subliniat că, practic, directorul nu numai că a pierdut din mîna gospodăria treburilor în școală, dar nici nu se pricepe la această treabă deosebit de importantă.

Atunci cînd a fost audiat din producție, a fost apreciat cu un bun inginer agronom. Dar funcția actuală pur și simplu îl depășește. Orelor de cursuri sint amănate după cum șosec profesorii la școală, ele fiind nîndu-se în timpul afectat studiului sau odihnei elevilor. Ce a făcut directorul? Nimic! Și dinșul fiind năvetist procedează la fel. Iată o însemnare de la singura oră la care a asistat, la un alt profesor. „Profesorul a întîrziat 10 mi-

nute, dar nu-l nimic, le va recupera. Ce a urmat după aceea? Nimic, absolut nimic, nici o măsură. Niciodată în perioadele de practică nu a fost controlată activitatea elevilor în brigăzile de tractoare. Așa a fost posibil ca elevul M. Huidan să fie folosit, de șeful brigăzii de tractoare din comuna Ciamurlia nu pe tractor, ci la construirea casei sale. În acest timp directorul a avut de rezolvat probleme „serioase”: procurarea ștampilelor, ramelor, ceasurilor electrice și alte asemenea treburi care cădeau în sarcina oricui, numai a directorului nu! Curățenia în dormitoare, încălzirea, lumina sint lucruri de care nu s-a interesat niciodată. Așa se și explică faptul că elevii nu au unde se spăla deoarece spălătorul nu a fost amenajat, nu le sint în general asigurate condițiile necesare care cu puțină pricepere pot fi ușor rezolvate. Atunci cînd s-au făcut cercetările respective am fost înformați că lumina în dormi-

toarele elevilor nu arde de 10 zile. Răspunsul directorului Mihai Cazacu a fost pe de-a dreptul surprinzător: „Mă mir, la mine în cameră arde!” Aceste fapte sint cunoscute mai demult la Consiliul raional, la cel regional și chiar la direcția de specialitate din Consiliul Superior al Agriculturii. De ce nu s-au luat măsuri? De ce a fost oare nevoie să treacă un an de zile, de ce a trebuit să fie sesizate și alte organe cînd lucrurile erau limpezii pentru ordinea, că activitatea la această școală se desfășoară defectuos?
Locul ing. Mihai Cazacu poate fi în producție, unde a dovedit pricepere, și nu în conducerea școlii unde nu a reușit să stăpînească multiple probleme pe care le ridică formarea viitorilor mecanizatori ai agriculturii.
S-ar putea să mai existe și alte școli unde să se petreacă asemenea lucruri. Consiliul Superior al Agriculturii, care cunoaște mai bine ca oricine necesitatea pregătirii temeinice a mecanizatorilor, e în primul rînd chemat să rezolve aceste neajunsuri, să asigure școlilor profesionale cadre competente, temelnic pregătite.

ION MARIA GEORGHE NEAGU

„CAZUL ORȘA“

Dacă păgubești pe cineva de o sută de lei, ești pasibil de pedeapsă... Dar dacă-i distrugi fericirea?

„Nu cunosc în amănuntele cele mai intime cazul Orșa, și, în general, este greu să judeci mișcările relații de o asemenea finețe cum sint relațiile dintre soț și soție. Mici amănunte pot fi, în cazul relațiilor familiale, de foarte mare importanță. Totuși, fiindcă acest caz m-a determinat să gîndesc foarte serios la principiile care trebuie să guverneze relațiile dintre soți, mi-a venit în minte următoarea idee: deseori, dacă cineva a păgubit un om fie și de un bun minor, o sută de lei de exemplu, și legal și moral toată lumea este de acord ca omul respectiv să-și primească pedeapsa meritată pentru acest gest. Iată însă că atunci cînd este vorba de lucruri mult mai importante, fericirea unui om pentru o viață întreagă — fiindcă la aceste proporții se ajunge atunci cînd apreciem dimensiunile reale ale trăiniciei sau netrăinicieii unei familii — în aceste cazuri unii sint tentați să creadă că lucrurile nici măcar nu sint de natură a face obiectul unei discuții. Un asemenea caz este elocvent: stau împreună soț și soție — ani la rînd, pe urmă unul înțeleg pe alt-cineva (de regulă mai tînr și, aproape întotdeauna mai ușuratic), îi vine să creadă că abia atunci și-a găsit „fericirea“ și... uită cu totul de celălalt, ba în unele cazuri îl nedreptățește și mai mult decît prin răpirea fericirii, care este esențială: se poartă grosolan, aduce injurii, îl face de ras chiar acolo, în colectivul sau în orășelul în care trăiesc, în fața tuturor. L-a făcut nefericit pe omul care l-a venit cu sinceritate în întîmpinare la o anumită vîrstă și, după una alta, se mai și răz-bună pe el, reclamîndu-și în fața lumii dreptul de a fi „omenoși“ cu el și a-l înțelege „dreptul la fericire“.

Repet, mi-e greu să-mi spun de la distanță părerea cu precizie într-o situație ca aceasta; în principiu însă (și în cele mai multe cazuri faptul este verificabil) cererea de a avea omenescă înțelegere față de o „nouă dragoste“, vine din partea unor oameni în faptete cărora nu găsesc o eronă neomenie. Să ne gîndim la afecția care și-au părăsit copiii, omul cu care s-au dus de mînd la ofiterul stărilor civile — de dragul unei aventuri oarecare“.

VALENTINA GRĂDINARU
București

Nu, fericirea personală nu poate fi clădită pe nefericirea altui om; aceasta nu este o fericire adevărată. Dacă totuși se întîmplă acest lucru merită tot disprețul celui ce și-întemeiază fericirea pe o astfel de temelie, precum și aceia care, deși văd totul, nu împiedică acest lucru.

GRIGORE STROESCU
comuna Șovarna
raionul Tr. Severin

Intotdeauna am avut o părere proastă despre aceia care, în numele fericirii lor, uită sau trec grosolan peste fericirea altuia. Fiește sint cazuri cînd lucrurile sint ireparabile, nu poți condamna un om să trăiască o viață cu cineva care nu se străduiește cit de cit să contribuie la armonia familiei, dar prea au răsunat în ultimii ani cazurile de egoism, situațiile în care unii își „alegeau“ tovarășii de viață sau renunțau la ei cu ușurință și nepăsarea cu care îmbrăcau într-o zi o haină sau alta. În acest sens sotesesc că a discuta deschi aceste probleme, chiar dacă n-ar fi prea mult pe placul celor în cauză, este foarte util. Asemenea discuții vor contribui la crearea unui climat care exclude ușurința în dragoste și cultivă responsabilitatea față de familie.

IOAN DUMITRU
comuna Sălcioara-București

Femei mai frumoase decît soția mea am văzut o mie. Ce-ar fi dacă, odată cu fiecare asemenea cunoștință, aș uita că, atunci cînd m-am prezentat la ofiterul Stărilor Civile mi-am luat o responsabilitate, am semnat un act prin care îmi angajam propria seriozitate și demnitate?

G. LAURENȚIU
Cluj

Prima greșeală grosolană făcută de Adrian Orșa a constă în a-l, după părerea noastră, nesinceritatea față de el și față de Ileana, cu care acest bînd a hotărît să se căsătorească. De obicei asemenea eșecuri, dacă le cercetezi bine, își au explicația în modul cum se pornește la drum.

Familia
ENGUREANU OCTAVIAN
str. 13 Septembrie 109
București

Nota Redacției: Fiindcă mulți dintre cei ce ne scriu dau aceeași explicație în cazul discutat, ne permitem să completăm cu unele amănunte, relatate chiar de Adrian Orșa, cu prilejul unei vizite în redacție, după apariția articolului. Iată ce ne-a spus el: fiind student iubea o fată de la Bucu-

rești, se pare însă că din partea ei răspunsul nu era prea limpede. Orșa mai avea o prietenă, în Cugir, o handbalistă, și fiindcă acasă nu prea se înțelegea cu părinții, s-a hotărît să se căsătorească. Fata era de acord. A plecat la Cugir să stabilească amănuntele. Pe drum s-a oprit s-o revadă pe Ileana (azi Orșa), altă cunoștință. A pierdut trenul și, a rămas la ea. Peste 4 luni s-au căsătorit. După mai multă vreme și-a dat seama că, de fapt, o iubea tot pe cea de la București și a apărut neînțelegerile acasă. Intre timp a cunoscut-o pe a 4-a, Maria Dima, iar de aici a urmat ceea ce se știe. Iată, dar, că bănuiele cititorilor asupra neseriozității sau a lipsei de maturitate cu care s-a făcut „primul pas“ — se confirmă.

Am 22 de ani, în urmă cu 2 ani am absolvit o școală tehnică și acum sint studentă la facultății de istorie — filozofie din Iași, curs fără frecvență. Locul meu de muncă este minunat, de aceea mă străduiesc să lucrez așa ca să am mulțumirea sufletească, convîngerea morală că fac tot ceea ce trebuie să fac un om care, în colectivul său, este inconștient cu sinceritate, cu prietenie. Mă întreb însă ce-aș face dacă îndrăgostindu-mă, căsătorindu-mă, și-a da de un om pentru care azi să reprezint totul, iar mîine să fiu un „ce“ neglijabil, o ființă care poate fi lăsată-n drum fără nici o remușcare. Iată de ce cred că înainte de a ne căsători să ne deprindem cu ideea că plecăm în viață alături de un om și trebuie să-l respectăm atît cît cere acest cuvînt simplu, dar minunat.

GHELA BEATRICE ANDRONIC
str. Banatului 22, Bacău

Dezbaterea Cazului Orșa pe care îl știu foarte bine, (toți cei trei — Adrian, Ileana, Maria Dima — fiindu-mi cunoscuți), m-a făcut să apreciez încă odată cît de justificată sint măsurile educative care se iau în vederea întăririi familiei. Într-adevăr, la unii își făcuse loc prea mult ușurința, superficialitatea. Să acordăm familiei respectul pe care i-l-au acordat întotdeauna părinții și părinții părinților noștri.

JENICA BORZA
str. Alexandru Sahia bloc E 1
Cugir

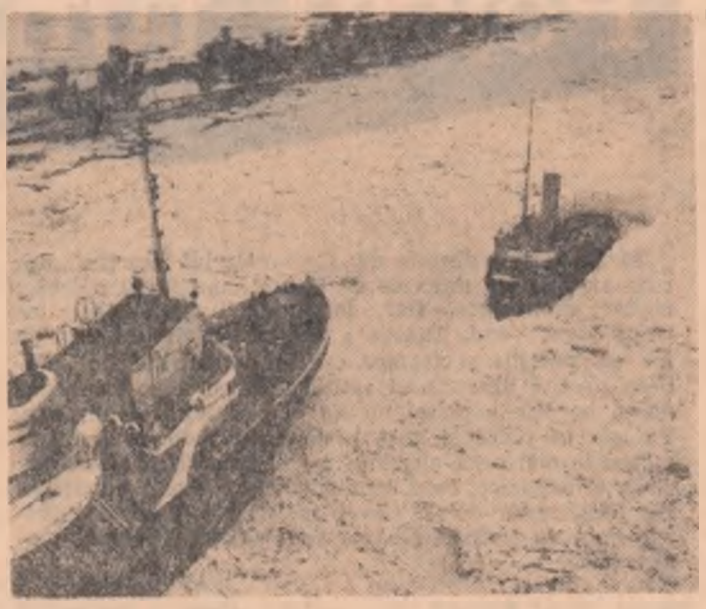
Realizările din anul 1966 — bază trainică pentru succesele viitoare

Știri interviuri reportaje

● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje

ZILNIC

INFORMAȚII

Printre ghejurile Dunării, spărgătorul de gheață „Voinicu“ și remorcherul „Sulina“

ACTUALITATEA

Clădirea stației C.F.R. Burdujeni a fost declarată monument arhitectonic. Construită în 1870 de arhitecți italieni, după proiectul vechii gări din Milano, ea se remarcă prin linia sa arhitecturală, care îmbină stilurile renașterii întîrziate, goticului, barocului și bizantinului. Fațada este din cărămidă aparentă, iar hotelul principal cu o suprafață de aproape 500 metri pătrați, e decorat cu picturi în ulei și basoreliefuluri. În prezent, gara din Burdujeni se află în curs de restaurare.

În portul Constanța a acostat o nouă navă învîrtă în exploatarea flotei noastre maritime.

me comerciale: minieralierul „Lupeni“, al 4-lea din clasa de 25 400 t.d.w construit în Japonia pentru țara noastră. Primul său contact cu portul de bază coincide cu încheierea primei călătorii de producție. Vasul a adus peste 24 000 tone de minereu din portul indian Madras.

Distincțiile au fost înmînate de tovarășii Chivu Stoica. Pentru activitate îndelungată în mișcarea muncitorească și merite deosebite în construirea socialismului, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani, a fost conferit ordinul „23 August“ clasa I tovarășului Ion Niculi.

Tovarășului Petre Drăgoescu i-a fost acordat ordinul „Meritul Cultural“ clasa I, pentru merite deosebite în activitatea cultural-didactică și în opera de construire a socialismului, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani.

Pentru activitate îndelungată în mișcarea muncitorească și merite deosebite în construirea socialismului au fost conferite ordinul „Steaua Republicii Socialiste România“ clasa a II-a tovarășului Virgiliu Ionescu — cu prilejul împlinirii vârstei de 75 de ani și „Ordinul Muncii“ clasa I tovarășului Emilian Anton, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani.

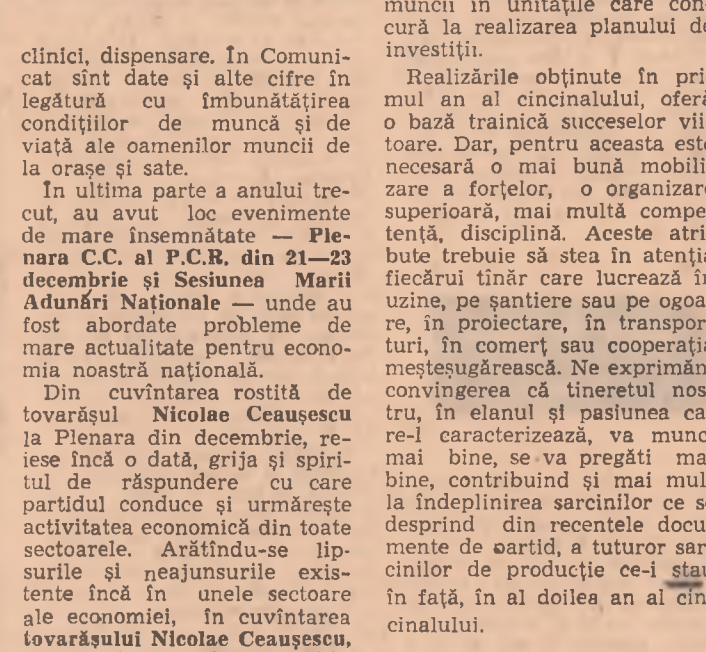
Prof. dr. Ana Aslan a fost decorată cu ordinul „Meritul Științific“ clasa I, pentru rezultate deosebite în activitatea medico-sanitară și de cercetare științifică.

Prin decret al Consiliului de Stat a fost acordat ordinul

La 31 ianuarie, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, a primit pe ambasadorul extraordinar și plenipotentiar al Regatului Gre-

ciei, Ioanis Christos Cambiotis, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Au rostit cuvîntări ambasadorul I. Cambiotis și președintele Consiliului de Stat, Chivu Stoica.

Elevii Școlii generale nr. 130 din București, vizitînd Muzeul Militar Central — Sala Unirii

Solemnitatea înmînării unor ordine ale Republicii Socialiste România

La Consiliul de Stat a avut loc, marți la amiază, solemnitatea înmînării unor ordine ale Republicii Socialiste România.

La solemnitate au participat tovarășii Chivu Stoica, președintele Consiliului de Stat, Ștefan Voitec, președintele Marii Adunări Naționale, Mihai Gere, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Virgil Trofin, secretar al C.C. al P.C.R., Grigore Geamănu, secretarul Consiliului de Stat, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, vechi activiști în mișcarea muncitorească.

Distincțiile au fost înmînate de tovarășii Chivu Stoica. Pentru activitate îndelungată în mișcarea muncitorească și merite deosebite în construirea socialismului, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani, a fost conferit ordinul „23 August“ clasa I tovarășului Ion Niculi.

Tovarășului Petre Drăgoescu i-a fost acordat ordinul „Meritul Cultural“ clasa I, pentru merite deosebite în activitatea cultural-didactică și în opera de construire a socialismului, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani.

Pentru activitate îndelungată în mișcarea muncitorească și merite deosebite în construirea socialismului au fost conferite ordinul „Steaua Republicii Socialiste România“ clasa a II-a tovarășului Virgiliu Ionescu — cu prilejul împlinirii vârstei de 75 de ani și „Ordinul Muncii“ clasa I tovarășului Emilian Anton, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani.

Prof. dr. Ana Aslan a fost decorată cu ordinul „Meritul Științific“ clasa I, pentru rezultate deosebite în activitatea medico-sanitară și de cercetare științifică.

Prin decret al Consiliului de Stat a fost acordat ordinul

SERILE

„Scintei tineretului“

Vor dansa la a doua ediție, sîmbătă 4 februarie, orele 18, în sala Conservatorului „Ciprian Porumbescu“, str. Știrbey Vodă, nr. 33.

SILVIA POSPĂESCU și SAMOILA TOMA: Vom dansa „Adagio“ din baletul Coppelia (muzica Delibe) în coregrafia artistului emerit Anton Romanovski.

MANCIU SILVIA și BĂNICĂ ȘTEFAN: Vom interpreta „Pas de deux“ din Giselle (muzica Adam) în coregrafia clasică.

La concursurile de epigrame și recitări Administrația de Stat Loto Pronosport va oferi 6 premii în obiecte

JOI 2 FEBRUARIE

18: Pentru copii. În loc de cinema: „Wilhelm Tell“; 18,20: Pentru tineretul școlar. Studioul pionierilor; 18,50: Publicitate; 18,58: Ora exactă; 19: Telegazeta; 19,20: Buletinul meteorologic; „Mult e dulce și frumoasă“; Emisiune de limbă română contemporană; 19,35: Orașele muzicii; Neapole; 23,05: Campionatul european de patinaj artistic. Exerciții libere, bărbăți. Transmișune de la Liubliana; 23,30: Telegazeta.

Realizările din anul 1966 — bază trainică pentru succesele viitoare

dia anuală prevăzută în actualul cincinal. Aceasta va permite menținerea unui înalt ritm de creștere a celorlalte ramuri productive de mijloace de producție — siderurgia, construcția de mașini, chimia. În 1966, s-au obținut rezultate bune în acțiunea de modernizare a parcului de mașini-unelte și de dotare a întreprinderilor cu utilaje noi de înaltă tehnicitate, a continuat acțiunea de îmbunătățire a calității producției, de sporire a randamentelor nollor produse, de diversificare și lărgire a numărului de sortimente.

CONTINUĂRI

citare, echiparea întreprinderilor cu noi mijloace de mecanizare și automatizare, introducerea și extinderea unor procedee tehnologice avansate, ridicarea nivelului de pregătire profesională a cadrelor, au dus la depășirea planului productivității muncii în industrie cu 1,6 la sută, ceea ce înseamnă o creștere de 8,1 la sută, comparativ cu anul 1965; pe această cale s-a realizat peste 72 la sută din sporul producției globale industriale.

CONTINUĂRI

rii. La sfîrșitul anului 1966, agricultura dispunea de peste 90.200 tractoare fizice, 67.600 semănătoare mecanice, 42.900 combine pentru cereale etc. Volumul total al investițiilor din fondurile centralizate ale statului în anul 1966, a fost de 44,4 miliarde lei, cu 10,2 la sută mai mare, decît cel realizat în 1965, iar valoarea fondurilor fixe puse în funcțiune în anul trecut, a fost de 40,1 miliarde lei, cu 13,7 la sută mai mult decît în anul 1965.

ținute pentru lichidarea rămănelor în urmă, reducerea consumurilor de materii prime și materiale și a celorlalte cheltuieli neeconomice, pentru organizarea mai bună a muncii în unitățile care concurează la realizarea planului de investiții.

a spiritului, căutat și preluat așa cum se cuvine. Numai în 1966, valoarea cărților difuzate în mediul rural, a cărților întrate în bibliotecile personale ale cititorilor s-a ridicat la aproape 73.000.000 lei cu 9 la sută mai mult decît în anul precedent. Alături de cartea politică, de cartea literară frumoasă, cele 24 de titluri din literatura zootehnică, într-un tiraj de 1.717.000 exemplare difuzate la sate în anul trecut, ne vorbesc cu convingătoare putere de ceea ce înseamnă azi, mai mult decît ieri, conștiința muncii și tehnicienele tradiționale ale satului românesc, nu se mai pot lipsi astăzi, la nivelul muncii crescînd al criteriilor moderne, de cunoștințele științifice.

● În cadrul turneului întreprins în Italia, echipa feminină de volei Dinamo București a jucat la Modena cu formația locală „Edizioni Panini“. La capătul unei partide în care au fost superioare, voleibalistele române au obținut victoria cu 3-0 (15-18; 15-5; 15-11).

● Pe patinoarul de altitudine din apropiere de Nalcik, tînrul sportiv sovietic Anatoli Lepeșkin a realizat în proba de 500 m timpul de 39"8/10. Fostul campion olimpic, Evgheni Grișin, a ocupat locul trei cu timpul de 41". În proba de 3.000 m Samoilov a marcat timpul de 4'42"8/10. (Agerpres)

„Luna cărții la sate“

soară și prin puterea sa de cumpărare a bunurilor de larg consum. Cartea a devenit și în satul românesc, o hrană

VIZITA MINISTRULUI AFACERILOR EXTERNE AL ROMÂNIEI LA BONN

BONN 1 (Agerpres). — La dîneul oferit marți seara de ministrul afacerilor externe al României în onoarea vicecancelarului și ministrului de externe al Republicii Federale a Germaniei, Willy Brandt, Corneliu Mănescu a subliniat că „discuțiile, care au avut un caracter de lucru, s-au purtat într-un spirit de sinceritate”. Cred — a spus ministrul român — că sînt în asentimentul dv. afirmînd că aceste discuții au fost utile pentru ambele părți. Ele au prilejuit o trecere în revistă a stadiului la care au ajuns schimbările dintre statele noastre și au pus în lumină noi căi pentru dezvoltarea lor.

Înțelegerea realizată între cele două guverne ale statelor noastre de a stabili relații diplomatice la rang de ambasadă va reprezenta fără îndoială un sprijin important pentru intensificarea legăturilor economice, științifice, tehnice și culturale dintre România și Republica Federală a Germaniei, în folosul ambelor state.

În cursul întîlnirilor noastre au avut loc și schimburi de opinii asupra unor probleme internaționale. Promovînd cu consecvență în activitatea sa externă pozițiile sale de principiu, România consideră că diferențele de păreri nu trebuie să împiedice dezvoltarea relațiilor de colaborare dintre țări, dialogul dintre ele. Această dezvoltare este, totodată, de natură să constituie un aport prețios la crearea cli-

matului favorabil soluționării problemelor spinosae ale vieții internaționale.

În încheiere, ministrul român și-a exprimat speranța că relațiile dintre țările noastre se vor dezvolta în interesul ambelor state și al destinării în Europa și în lume.

În răspunsul său, Willy Brandt a subliniat că s-a deșus o muncă folositoare. Noi sintem satisfăcuți de modul concret și constructiv în care s-au desfășurat discuțiile pe care le-am avut cu dv, domnule ministru. Gradul de concordanță a punctelor de vedere la care am ajuns — fără a ascunde ceea ce ne deosebeste — și intensificarea colaborării deja realizate între țările noastre justificau și chiar reclamau hotărîrea guvernelor noastre de a stabili relații diplomatice.

Vorbitorul a relevat că „ceea ce am hotărît privește în primul rînd și în special țările noastre, dar va exercita o influență cu mult dincolo de frontierele țărilor noastre în spiritul destinării și în slujba păcii”. El a arătat că în relațiile dintre cele două state în domeniile cultural, economic, științific și tehnic rămîm încă multe de dezvoltat.

În încheiere W. Brandt a mulțumit pentru invitația de a vizita România, țară frumoasă, bogată în tradiții și care cunoaște o rapidă dezvoltare.

Wilson la Bruxelles

În cadrul celei de-a treia etape a vizitelor lor în țările membre ale Pieței comune, după cele făcute la Roma și Paris, premierul britanic Harold Wilson și ministrul de externe George Brown au avut marți, la Bruxelles, primele întîlnești cu premierul belgian Paul Vanden Boeynants. Au fost discutate în special aspectele politice ale problemei aderării Angliei la C.E.E. Se știe că premierul britanic se opune ideii unei simple asocieri economice la această organizație vest-europeană. Înaintea de plecarea sa spre Bruxelles, el a reafirmat în Camera Comunelor această poziție, pronunțîndu-se pentru aderarea Angliei la Piața comună ca membru cu drepturi depline — principiu față de care Franța, în primul rînd, continuă să manifeste rezerve.

La primele sale convorbiri cu premierul belgian, Harold Wilson s-a referit îndesăbi la divergențele inter-occidentale care mai sînt în prezent în calea aderării Angliei.

„Dacă vom reuși să punem capăt divergențelor noastre pe plan economic, a spus el, vom pune totodată capăt divergențelor noastre politice”. El a pledat pentru „mobilizarea tuturor forțelor tehnologice și industriale” vest-europene, în scopul „exercitării unei influențe considerabile în lume”. Premierul belgian, se relatează din Bruxelles, a exprimat sprijinul său de principiu pentru intrarea Angliei în Piața comună.

Peisaj tunisian

Țările fosezate dincolo de „Coloanele lui Hercule”, așa cum au fost ele descrise de Platon, au făcut obiectul multor controverse. Dar, incontestabil, de-a lungul întregii istorii vechi, Tunisia a apărut întotdeauna ca un loc de refugiu și farmec, calitățile de care turistul modern profită din plin și astăzi. Alături de o impresiionantă bogăție a peisajelor de o desăvîrșită frumusețe, Tunisia își oferă și acea rară posibilitate de a retrăi momente marcate ale unui trecut îndepărtat. Descoperirile arheologice, ca și cronicile antice atestă participarea locuitorilor de pe aceste meleaguri la toate culturile care au înflorit și apoi s-au stins în bazinul mediteranean.

Nordul țării, denumit de băștinași „pămînt al abundenței”, fost grînar al Romei... Coloanele antice se ridică la tot pasul în mijlocul cîmpurilor cultivate cu griu, ovăz, viță de vie, tutun. Pe drumul spre Kef, la 65 km de Tunis, se află ruinele de la Thuburbo Majus: un capitel majestuos, un templu al lui Mercur, terme, porticuri, urmele a trei sau patru porți monumentale. Aci se ridică aldatădată cartierul unui oraș fondat de August. Pe drumul spre Teboursook, întîlniți ruinele de la Dougga, înconjurată de mîslini seculari: un mausoleu libian, capodoperă a arhitecturii punice, un teatru, un capitel înălțat spre cîinstirea zeilor Jupiter, Junona și Minerva în timpul domniei lui Marc Aureliu, piete lesepzie, un forum cu colonade de marmură și, construit pe platforma unui pîntin, templul lui Saturn.

Tunisul de astăzi, ca și aproape toate orașele nord-africane, este împărțit în două: așa-numita Medina, vechiul oraș arab, un labirint de străduțe presărate cu nenumărate

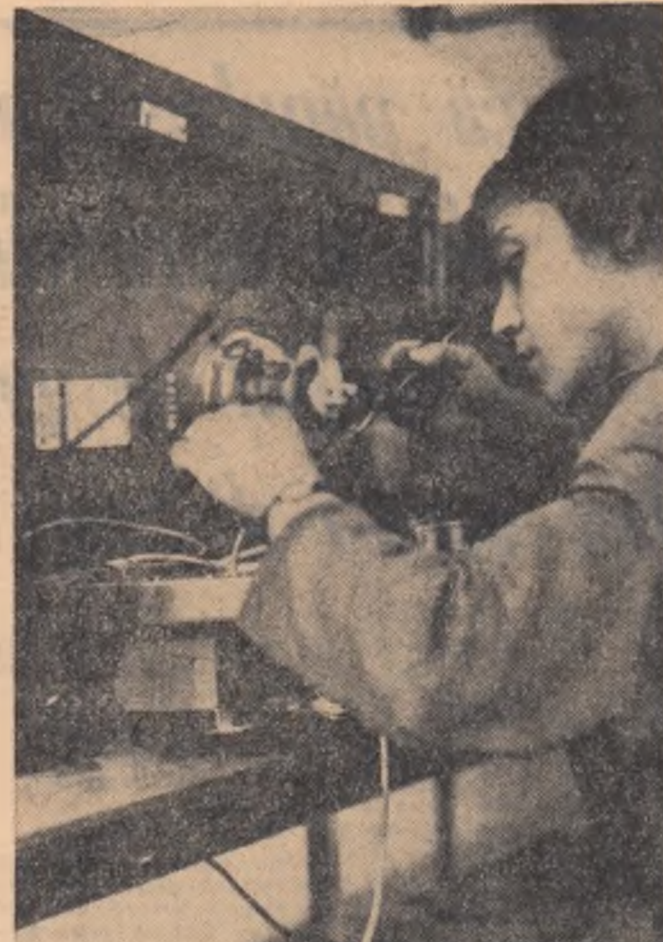
„sukuri” (bazare) multicolore și orașul nou, tăiat de largi bulevarde, străjuite de clădiri moderne, cafenele luxoase și hoteluri confortabile.

„Sukurile” din Tunis au reputația celor mai frumoase și mai atrăgătoare bazare din Orient. Pornit să le vizitezi, la umbra bolților de lemn, timpul parcă nu mai contează. Te pierzi în mulțimea de vânzătorii așezați în fața teștelor sau a magazinelor minuscule, îngrămădite, cu bijuterii ale artizanatului tunisian, de la diamantăriele în filigran și aur pînă la covorașele și brocaturile strălucitoare colorate. Trezind prin Medina nu se poate să nu zăbovesti în fața moscheii mîslinului, Jama Ez Zitouna, ridicată în urmă de zece secole, sediul Universității musulmane, sau a moscheii lui Sidi Youssef, cu grațiosul ei minaret în formă octogonală.

„Tunisul-nou” nu mai seapropie de cel descris de Chateaubriand sau André Gide, vizitatorii orașului mi se, de altă dată cu străzi înguste, case mărunte, înconjurat din

toate părțile de ziduri. Azi, orașul își oferă priveliștea unei capitale moderne, confortabile și curate, cu grădini publice, parcuri și numeroase școli, instituții social-culturale. Eforturile de școlarizare depuse de guvernul tunisian sînt deosebit de importante. O mărturisesc între altele și următoarele date: un sfert din bugetul țării este alocat educației naționale, iar un plan de zece ani preconizează gratuitatea și obligativitatea învățămîntului primar. Este doar unul dintre aspectele procesului de transformare a vechilor structuri, de modernizare a vieții economice și spirituale. Planul general de zece ani, cuprinzînd perioada 1962—1971, prevede sarcini îndrăznețe, care urmăresc să ducă la o modificare esențială a geografiei economice a țării. Multe dintre obiectivele lui au și fost îndeplinite. După descoperirea zăcămintelor de petrol de la El-Borma, în sudul țării, și de gaze în regiunea Sfax, guvernul a trecut la construirea, în portul Bizerta, a unei rafinării de petrol care prin producția sa acoperă necesitățile consumului intern. Tot la Bizerta un complex siderurgic produce anual 70 000 de tone de fontă și 70 000 de tone de produse laminare. Și în alte regiuni observatorul poate remarca șemeele aceluiași strădanii de a crea o industrie proprie: uzina de montare de camioane de la Soussa, uzina de celuloză de la Kasseirine, fabrica de zahăr de la Beja, complexul textil de la Monastir.

În domeniul agricol, în afara

Asamblarea televizoarelor la Fabrica din Djebel Lahmar

creării de cooperative de diverse tipuri, a fost înființată „perimetre pentru punerea în valoare a pămîntului”. Lîngă Kairouan, perimetrul de la Bir-Chebia depășește din 1960 de hectare, el s-a constituit pe un teritoriu odinioară străbătut la întimplare de nomazi. Pentru a-l fertiliza, a fost nevoie să se sape puțuri artizane necesare irigației culturilor, căci ploaia cadem rar în aceste regiuni. Acum, celula rurală corespunzătoare acestui perimetru, formată din cîteva

zeci de familii de beduini, are o școală, un dispensar și o brutărie. „În felul acesta, ne spune guvernatorul Kairouanului, în curînd triburile de beduini nu vor mai fi nevoite să ăutereze sudul țării în căutare de pășuni”.

Călătorul care vizitează azi Tunisia nu poate să nu remarce pretîndîndi semnele înnoitoare. Leagăm al unei străvechi civilizații omenești, Tunisia începe să se afirme tot mai prestant în lume cu potențele sale descăpătate.

RODICA GEORGESCU

Întîlnirea la nivel înalt a unor țări africane

Ziarul egiptean „Al Gumhuria” anunță că între 23 și 27 martie, la Cairo va avea loc o întîlnire la nivel înalt a țărilor africane care în decembrie 1965 au rupt relațiile diplomatice cu Marea Britanie, în legătură cu criza rhodesiană. Vor lua parte președintele Gamal Abdel Nasser (R.A.U.), Julius Nyerere (Tanzania), Houari Boumediene (Algeria), Seku Ture (Guinea), Moktar Ould Daddah (Mauritania) și Massemba Debat (Congo-Brazzaville).

Ziarul „Al Gumhuria” precizează că pe agenda reuniunii se află două probleme importante: evoluția problemei rhodesiene de la ruperea relațiilor diplomatice cu Marea Britanie pînă în prezent, probleme referitoare la dezvoltarea relațiilor dintre aceste țări africane pe plan politic, economic, social și cultural și vor fi schimbate opinii în legătură cu unele dintre cele mai recente evenimente internaționale.

Tragedia de la Brooks

O vie controversă care a căpătat intensitatea unei dezbateri pe plan național, a izbucnit marți în Statele Unite după ce a devenit cunoscută știrea noului accident petrecut la Școala de medicină aerospațială de la baza aeriană Brooks, situată în apropiere de San Antonio (Texas).

Printr-o coincidență, acest accident s-a produs în ziua cînd au fost înmănuși cosmonuții Grissom, White și Coffee, ucși vinerea trecută la Cape Kennedy în timpul ex-

perimentării pe sol a funcționării cabinei spațiale „Apollo”. Noua tragedie s-a produs într-un simulator al unei cabine spațiale, alimentate cu oxigen pur, unde a izbucnit un incendiu. Cei doi aviatori, William Bartley și Richard Harmon, care se aflau în acel moment în cabină au încetat din viață la un interval de cîteva ore unul de celălalt.

Forțele aeriene americane au deschis o anchetă asupra cauzelor incendiului. S-a anunțat că cei doi aviatori efectuau experiențe care aveau drept scop determinarea efectului oxigenului pur asupra singelui animalelor. „Totul a fost carbonizat în interiorul cabinei”, a declarat lt. colonelul T. A. Glasgow, șeful serviciului de informații al bazei aeriene.

Între timp, ancheta de la Cape Kennedy în legătură cu împrejurările în care s-a produs tragedia de vinerea trecută, continuă.

Observatorii științifici consideră că incendiul de la Cape Kennedy va întirzia cu aproximativ un an programul „Apollo”, care prevede trimiterea unei echipe de cosmonauți în Lună.

pe scurt

Microbii separă... metalele

În sala Camerei de Muncă din Viena a avut loc marți seara un spectacol de gală al formației de soliști și instrumentiști ai Ansamblului de cîntece și dansuri „Clociaria”. Programul susținut de artiștii români a fost îndelung aplaudat. La spectacol au asistat reprezentanții ai Ministerului Afacerilor Externe al Austriei, personalități ale vieții politice și artistice vieneze și membri ai corpului diplomatic. A fost de față ambasadorul Republicii Socialiste România la Viena, Gheorghe Pele. După spectacol, în saloanele ambasadei a avut loc un coteel.

Secretarul general al O.N.U., U Thant, a avut marți o întîlnire cu ambasadorul S.U.A. la Nașunile Unite, Arthur Goldberg în cursul căreia au fost examinate situația din Vietnam și o serie de alte probleme internaționale.

Agencia China Nouă anunță că la Pekin a fost semnat acordul privind schimbul de mărfuri și plăți pe 1967 între R. P. Chineză și R. P. Bulgaria.

Biroul american al mineralelor sau metalelor, a anunțat că se fac experiențe cu microbii în vederea separării metalelor asemănătoare. Acest procedeu ar reduce considerabil prețul unor elemente așa de importante ca zirconium și tantalum. O echipă de trei oameni de știință, studiază folosirea în acest scop a unor microorganisme ca bacteriile, drojdia și mucegaiul.

Microbii nu au nevoie decît de elemente nutritive și mediul corespunzător. Întrucît, anumite microorganisme preferă unele

le minerale sau metale ca hrană, ele par să corespundă realizării unui procedeu de separare a cost redus. Cercetări anterioare au arătat că microbii pot fi folosiți la separarea columbiului și tantalului, două elemente tot alt de strîns înrudite chimic ca zirconium și hafnium.

Experiențele se fac în condiții de cultură microbi, selecționîndu-se cele care conțin un concentrat de zirconiu și hafnium, după care se cercetează dacă organismele au consumat mai mult decît un metal decît din

Jucării periculoase

Cu severitate profesională, poliștii va solicita: „Jucării-le control!”. Față de ursuleți și păpușele va rămîne insensibil. Nici rachetele miniaturale nu-l vor interesa. În schimb, dacă din întîmplare privirea se va opri la un banal pistol, caricatură din masă plastică a armei care suferă de o certă desuetudine, pîzitorul legii va deveni solemn revendicînd... permisul de port-armă.

Nu zîmbiți! Poliția din cantonul elvețian Locarno, alarmată de creșterea criminalității, a hotărît să împiedice posesiunea de pistoale și revolve. Faptul este deosebit de interesant, deoarece arme de foc, a căror utilizare poate avea grave consecințe, acestea trebuie să se afle sub un strict control. Dar de ce au căzut sub interdicție nău-novatele jucării incapabile să producă un rău? Departamentul militar și al poliției din canton a anunțat în limbajul aspru al deciziilor oficiale că persoanele asupra cărora se vor găsi jucării în formă de arme de tip pistol și care nu vor putea prezenta o autorizație de port-armă, sînt pasibile de sancțiuni. Strania decizie își are o explicație: numeroși răufăcători și-au jefuit victimele, amenințîndu-le cu arme care — fapt dovedit — nu erau decît niște jucării.

Ce se vor face bandiții fără jucărioarele lor? Probabil, vor apela la revolvele adăvurate...

R. S. CEHOSLOVACĂ. — Peisaj de iarnă, la Donevaly, în Tatra

Înfruntare pe piața automobilelor...

Doar cîteva secunde a cîștigat echipajul Rauno Aaltonen (Finlanda) — Henry Liddon (Anglia), la volanul unei mașini B.M.C. Cooper, de fabricație britanică, în ultima probă a raliului de la Monte Carlo. Dar aceste secunde au fost în deosebită măsură favorabile obținerii primului loc, ca într-o veritabilă cursă de viteză, cu toate că fuseseră parcursi mii de kilometri. O victorie a tenacității, a pregătirii piloților care au înfruntat ninsoarea, ceața, gheața pentru a aduce pe linia de sosire B.M.C.-ul-Cooper.

Dar o victorie și pentru „British Motors Corporation” care fabrică această mașină. Săptămîni de-a rîndul presa din numeroase țări va publica reclamele care vor asigura pe orice cumpărător că numai la volanul unei mașini „B.M.C.-Cooper” va avea asigurată cele mai bune condiții de călătorie. Căci și pe traseul raliului de la Monte-Carlo, ca de altfel și în alte competiții de acest gen sau în intrercurile de viteză, se înfruntă nu alți piloți, ci diferite mărci de

„Chrysler” înghite pe „Rootes”

În lupta pentru supraviețuire, pe piața mondială a automobilelor, mărcile englezești au suferit de altfel, o nouă lovitură. Truștul american „Chrysler” și-a asigurat controlul societății „Rootes” care fabrică mașinile Humber, Sunbeam și Hillman. Astfel, în prezent, 50 la sută din industria britanică de automobile se găsește sub control american, adică firmele „Ford” (Anglia), „Vauxhall” și „Rootes”. O asemenea acapărare a unei importante ramuri industriale, a provocat o anumită efervescență în Anglia. Ministrul tehnologiei, Wedgwood-Benn, a încercat să justifice vinzarea pachetului de acțiuni de control al firmei „Rootes”, printr-o declarație nu prea convingătoare, după cum remarcă chiar presa engleză.

În orice caz, trustrurile americane cochetează un punct în disputa cu societățile vest-europene constructoare de mașini, lîngîndu-și baza financiară și tehnică din Anglia. Acest punct cîștigat, poate, în alte condiții, nu ar fi fost altă vîlvă, dacă nu ar fi cunoscut și greutatea prin care trece industria americană a automobilelor, ramură cheie în economia Statelor Unite. Astfel, chiar „Chrysler” a

anunțat că patru din cele șapte uzine de asamblare ale acestei firme, vor fi închise pe termene variînd între două săptămîni și o lună. De asemenea, cel mai mare trușt fabricant de automobile, „General Motors”, a făcut cunoscut că va concedia noi muncitori pe o perioadă nedeterminată, dat fiind scăderea generală a vânzărilor. Statisticile consemnează că în primele 20 de zile ale lunii trecute au fost vîndute în Statele Unite cu 19 la sută mai puține automobile decît în aceeași perioadă a anului trecut.

120 000 de mașini defecte

În lumina acestor cifre, înfruntările dintre trușturile care fabrică automobile, iau uneori forme dramatice. Recent, în Statele Unite au fost adoptate o serie de norme obligatorii pentru mărirea securității automobilelor, prevăzînd printre altele, întărirea sistemului de frînare, asigurarea mai fermă a scaunului șoferului, montarea barelor de protecție la accesul înălimine pentru toate tipurile de mașini, ștergător pentru geamul din spate etc. Primul care a reacționat au fost constructorii vest-europeni de automobile, care au afirmat că, în fapt, normele de securitate privesc mai curînd auto-

bilele americane, ale căror defecte de construcție au fost relevate în lucrarea lui Ralph Nader care a stîrnit la vremea respectivă, un adevărat scandal în Statele Unite. Dar ceea ce a apărut la început doar ca o lovitură ce trebuia aplicată mașinilor de fabricație europeană, a devenit mai tirziu și o dificultate, nu ușor de depășit, chiar pentru marile trușturi de peste Ocean. Chiar în cursul lunii ianuarie, societatea „Chrysler” a retras 18 000 de mașini, puse în vânzare, în uzinele sale, pentru a le supune unei noi revizii. „4700 dintre ele pot prezenta defecte. Noi nu știm în mod sigur, care sînt vehiculele defecte”, a precizat un purtător de cuvînt al societății. De asemenea, tot societatea „Chrysler” a avertizat proprietarii a aproape 120 000 de mașini „Plymouth” și „Dodge” că este posibil ca ștergătoarele de parbriz să fie defecte.

În timp ce disputa crește în intensitate la saloanul automobilului, deschis în urmă cu cîteva zile la Bruxelles, și-au făcut din nou apariția în forță, mașinile de fabricație japoneză, oferite la prețuri reduse. De pe acum, în Olanda a fost instalată o uzină de asamblare a unui trușt japonez, iar o alta se află în construcție în Belgia. Un nou concurent își face drum încet, dar sigur. Dacă mărcile japoneze, nu apar încă în competițiile automobilistice, ele s-ar putea să cîștige primele jocuri la vînzări de mașini într-un viitor nu prea îndepărtat, susțin specialiștii în materie.

SERGIU BRAND